

KRHOTINE GRADA

63. Dubrovačke ljetne igre: Studentski teatar Lero Dubrovnik, Milan Milišić, *Mjesečina za Lady Macbeth*, red. Davor Mojaš

Studentski teatar Lero, sad već tradicionalni *gost* Dubrovačkih ljetnih igara, ove je godine posebno za 63. festivalnu sezonu, premijerno prikazao predstavu *Mjesečina za Lady Macbeth* u režiji i dramaturgiji Davora Mojaša, a prema fragmentima poezije, proze, esejsističkih zapisa i inih radova dubrovačkog pjesnika, pisca i putopisca, prevoditelja i dramaturga Milana Milišića. Predstava je prikazana u komornom prostoru Studentskog teatra Lero u unutrašnjosti Lazareta izvan bilo kakvih ambijentalističkih okvira. Fragmentima Pjesnikova *umjetnostva* Mojaš i Lerovci kao da su tragično oživjeli khotine makbetovske granate koja je 5. listopada 1991., tijekom srpsko-crnogorske agresije na Dubrovnik, pogodila kuću u Župskoj ulici na Pločama usmrivši pritom i Milana Milišića. Pjesnik je tako bio prva civilna žrtva barbarskog rata. No, predstava nije tek *homage* Milišiću i njegovu djelu, nego niz *lerovskih* slika složenih u koherentnu cjelinu koja preko Milišića snažno progovara i o Gradu čije veliko G sve manje postaje njegova *differntia specifica*. Upravo je začudno, kako Mojaš, još jednom stvara jedinstvo verbalnog, auditivnog i vizualnog ne ponavljajući neka prethodna scenska rješenja, no ostajući prepoznatljiv unutar poetike koja se mora nazvati *lerovskom*.

Od početnih do završnih prizora predstava zapravo progovara o Dubrovniku, onakvom kakvim ga je doživljavao Milan Milišić – Dubrovniku jesenskoga i zimskoga šiloka, suvremenom Dubrovniku koji neprestano negira sebe ne prihvaćajući tu suvremenost i vječno živeći u *slavnoj prošlosti zlatnih vremena Grada*. A, upravo u Milišićevoj sintagmi o „neponovljivo divnom“ Gradu krije se i sva njegova tragika koja je, životnom sudbinskom niti, postala i tragika nesretno ubijenog Pjesnika. Gotovo katarzično djeluje radiofonski zapis dokumentarističke drame *Svedok* (Drugi program Radio Beograda, autor: Goran Cvetković, 1991.) u kojoj Milišićeva supruga Jelena Tripković, s gotovo u glasu prepoznatljivim suzama, govori o ubilačkoj granati i smrti kojoj je bila svjedok. Neprimjetno prelazeći iz radiofonskog u neverbalni (tjelesni) i verbalni (glumački) teatar, Mojaš stvara predstavu nešto sporijeg ritma u kojoj kao da Thanatos pomalo nadkriljuje Eros, oživljavajući sjetne uspomene čovjeka i Grada. Završni prizor izvedbe ujedno je i (radiofonski zabilježen) završni prizor Gundulićeve *Dubravke* prikazane 1961. godine na Dubrovačkim ljetnim igrama u režiji Branka Gavella i Koste Spaića (Park Gradac, Festivalski dramski ansambl, HNK Zagreb i Zagrebačko dramsko kazalište) u kojem mitemski stihovi *Himne slobodi* dobivaju novi, naglašeno sarkastični, smisao u kontekstu cjelokupne prethodne dramske vizije tragike Grada i smrti Pjesnika.

Lerovice Ksenija Medović, Jasna Held, Matilda Perković, Latica Zekić, Zvončica Šimić opet su pokazale iznimnu scensku energiju prelazeći iz izražajnih glumačkih dijelova u segmente tjelesnog izričaja pri čemu je njihov prinos neodvojivi dio sinestezijske cjeline likovnog i auditivnog (scenografija i kostimografija *Dubravke* Lošić, svjetlo i ton Marka Mijatovića, tonska montaža Viktora Lenerta i skladateljica dijelova *Vokalize* i *Credo* Paola Dražić Zekić).

Mjesečina za Lady Macbeth Milana Milišića, Davora Mojaša i *Lera* predstava je koja gledateljima nudi suvremen teatar koji nije zatvoren u sebe, nego sveukupnu simboliku otvara i prepušta raznovrsnim tumačenjima. Teatar je to naglašene isprepletenosti i nerazdvoivosti svih onih elemenata koje teatar i čine teatrom, novo Lerovo snoviđenje kamenog Grada.

© Tomislav M. Bonić, KAZALIŠTE.hr, 1. kolovoza 2012.